

og de Dtringer, som ere brugte af den høilærde Landsthingsmand syntes netop at gaae ud paa, at han kunde ønske en nærmere Modtivering af det Spørgsmaal, hvorvidt en Toldforvalter bør afløse en Toldinspecteur og Toldcasferer. Den Forskjellighed, som er imellem den ærede Landsthingsmands Anskuelse og Udfastet, forekommer mig nemlig kun at angaae Motiveringingen og ikke selve Udfastet; thi, naar der staaer, at der paa et enkelt Sted skal være en Toldforvalter eller en Oppebørselscontroleur istedetfor en Toldinspecteur og Toldcasferer, saa indseer jeg ikke rettere, end at det er et saa nærliggende Begreb, hvad Forskjelder er imellem en Toldforvalter og en Toldinspecteur samt Toldcasferer, at det ikke behøver udtryffeligt at staae i Loven. Naar man spørger om, hvorfor det ikke er yderligere motiveret, hvorfor denne Forandring er gjort saaledes og ikke foreslaaet anderledes, skal jeg hvad dette Spørgsmaal angaaer, efter det Foredrag, vi nylig have hørt, bemærke, at jeg troer, jeg ikke godt kan unddrage mig for at komme ind paa det, skjøndt det ikke støtter sig til noget Vædringsforslag. Hvad det Spørgsmaal angaaer, om en Toldinspecteur og Toldcasferer i Modsatning til en Toldforvalter, skal jeg bemærke, at vel forholdet det sig fuldkommen rigtigt, som den høilærde Landsthingsmand har oplyst, at Instruren af 1797 ligesom den hele ældre Toldforordning vedkjender sig det System som hensigtsmæssigt, at man paa ethvert enkelt Sted skal have en Toldinspecteur og en Toldcasferer, enten der er tilstrækkeligt for dem at bestille eller ikke; men det er, om jeg maa bruge det Udtryk, en aldeles forældet Anskuelse, som ingen europæisk Stat mere vedkjender sig i disse Forhold. Den kunde maastee have sin Berettigelse i en ældre Tid, da man i hele Toldcontrollen gik ud fra, at Toldinspecteuren skulde passe paa Yderne, og ved Hjælp af Selvangivelse sættes istand til at bøde paa egen Udygtighed, og Toldcon-

trolleuren passe paa Indbyggerne, som man antog alle havde det Siemed, at bestubbe Staten, og endelig den ene indbyrdes kontrollere den anden, saaledes at Inspecteuren skulde passe paa Casfererens Kasse og Casfereren igjen paa Inspecteuren. Dette System kan have og havde upaatvivelig i sin Tid ogsaa sin Berettigelse, saalænge man besatte Embederne paa en saadan Maade, at man ikke, uden at have en umiddelbar Garanti i en Papierscontrol, kunde stole paa vedkommende Embedsmænds Reelindighed. Men dette er nu ikke længere saaledes. Det har vilst sig baade i Hertugdømmerne og her, hvor det ikke længere er noget Nyt, at man lader en Toldforvalter afløse en Toldinspecteur og en Toldcasferer, at det er let for Administrationen at indrette det saaledes, at en Toldforvalter kan med noget nær samme Betyggelse overdrages de to Embeder, som en Toldinspecteur og Toldcasferer tilforn deelte imellem sig. Ogsaa er der en anden Betragtning derved, som jeg nu skal tillade mig at anføre, og det er den, at nu, da Uredelighed iblandt Embedsmændene hører til Sjældenhederne, ligger den aller største Fare i, at Toldembedsmændene have for lidet at bestille, og det er en gennemgaaende Erfaring, at Pluraliteten af Toldinspecteurerne have for lidet at bestille.

Jeg vil ikke tale om, at Systemet bliver kostbarere, naar man der, hvor man kunde nøies med en Oppebørselscontroleur eller Toldforvalter for 10 à 1200 Rbd., mindst maatte have en Toldinspecteur og en Casferer med en Gage af 7 til 800 Rbd. for hver; og derfor troer jeg, at det er aabenbart billigere, ligesom det ogsaa er hensigtsmæssigere, at have een dygtig Embedsmand end 2 udygtige. Det er ikke blot i andre Lande, at man er fraveget dette System, men det har ogsaa i Hertugdømmerne siden 1ste Jan. 1839 vilst sig, at det modsatte System er tilraadeligt, skjøndt det ogsaa kan drives for vidt.